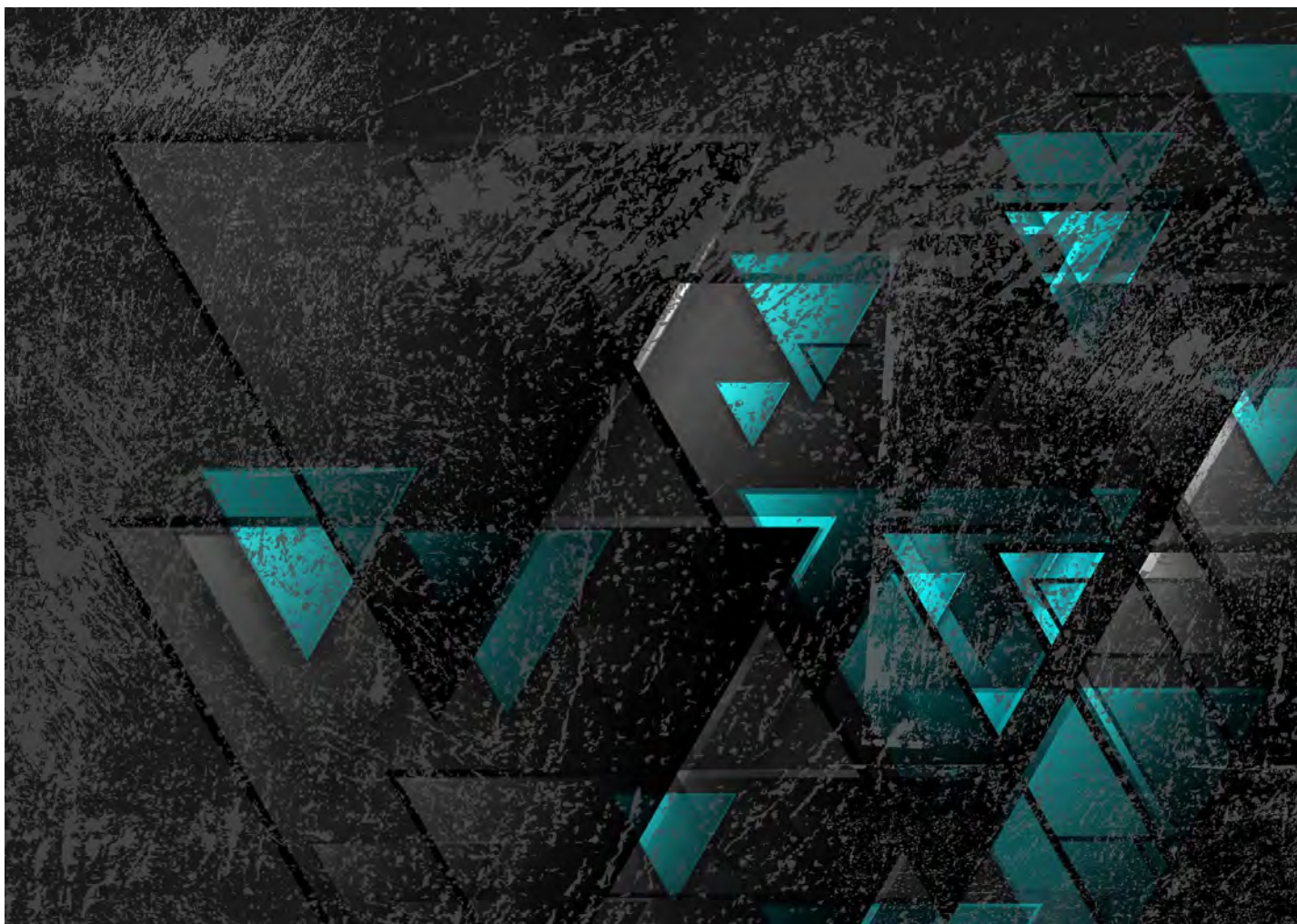

Merkószki Csilla

MINDEN RENDBEN

2025-02-26 | NOVELLA

Miért sír? Látom a dokin, hogy érdeklődik, nem flegma. Jóindulattal jóindulatúnak is nevezhetném. Nem akarok neki csalódást okozni. Valamit mondanom kell. Kezdhethném azzal, hogy a férjem egy hónapja a nagymellű kolléganőjéhez költözött. De ez olyan közhelyes, és nem ok arra, hogy az ember sírjon a sürgősségin. Esetleg, hogy apámnak vastagbélrákja van. De most én vagyok a páciens, és nem ő, és ő nem szokott sírni. Vagyis nem tudom, mert harminc éve elment síelni a haverjaival, majd

többet nem jött haza. Az összes apai szeretetét és gondoskodását abba az egy perces hívásba sűrítette, amikor minden év január elsején felhívott, hogy boldog új évet kívánjon. A lánya most sem vagyok, csak a sofőrje, aki szó nélkül hurcibálja kemóra és különböző vizsgálatokra. Mindezt titkolva anyám előtt, mert évtizedek óta úgy élünk, mintha szeplőtlenül fogantam volna. Hamar észrevettem az összefüggést anyám Xanax-fogyasztása és apám létezésének említése között. Mondhatnám azt is, hogy meghalt a nagymamám. Az utóbbi időben emögé bújok, ha valaki szóvá teszi, hogy mitől fogytam le ennyire. Inkább elviselem az először együttérző részvétet, amit felvált az értetlenkedő szemöldökfelhúzás, mikor kiderül, hogy nagyanyám kilencvenhat múlt. Esetleg hozzáteszik, hogy szép kor, amire üvölnének, hogy mi szép van kilencvenhat boldogtalan évben? Azt pláne nem mondom, hogy a haláláról is én tehetek, mert nem elég, hogy nem szültem neki dédunokát, aztán kapott sztrókot, hogy szégyenkezve bevallottam, elhagyott a férjem.

csődtömeg

Végül összeszedem magam, és csak annyit mondok a jóindulatú dokinak, hogy rossz passzban vagyok. Látom, nem elégedett a válasszal, ezért gyorsan hozzáteszem, hogy épp válok. Az asszisztens a sebeim fertőtlenítése közben megkérdezi, hogy gyerek van-e? Nincs. Ezzel lezártuk a témát. Már megszoktam, hogy a nincs után elakad a beszélgetés. Egy csődtömeg vagyok. Mondjuk, nyolc kilóval könnyebb csődtömeg, mint egy hónappal ezelőtt. Pedig anyám állandóan etet. Mióta az anyja meghalt, nincs kiről gondoskodnia. Hozza a kajákat rendületlenül, csak bennem nem marad meg semmi. Magyarázkodnék az asszisztensnek, hogy a három terhességem során egyszer sem jutottam el a tizenkettedik hétig, de a rám törő zokogástól meg sem tudok szólalni, és fél kézzel zsebkendő után kutatok a táskámban, mert a másik kezemet kötözi. Olyan kedvesen kér, hogy ne mozogjak, mindjárt kész, hogy még jobban folynak a könnyeim. Zavaromban fél kézzel törölgetem az orromat, szipogni nem merek.

Hogy történt a baleset, töri meg a beálló csendet a doki. Felborultam a biciklivel. Hol? Nem tudom. Hogyan? Nem tudom. Mire emlékszik? A kedves asszisztens ad pár zsepit, és megsimogatja a hátamat. Kifújom az orromat, veszek egy nagy levegőt, és egy szuszra elhadarom, hogy nem emlékszem a balesetből semmire, csak arra, hogy hívom a barátnőmet, hogy nem tudom, hogy hol vagyok, és hogy milyen nap van. Kerestem egy utcatáblát, odajött kocsival és behozott. Már jól vagyok, útközben minden emlék visszajött, csak az esés nem. Sírva elismétlem, hogy jól vagyok.

A CT negatív, azt mondja a doki, hogy igyak sok folyadékot, ma ne legyek egyedül, és ha hányingert vagy szédülést érzek, menjek vissza, ne aggódjak, minden rendben.

Jó, bólintok. Nem aggódom. Minden rendben.

kép | vecteezy.com